

JÁSZ ATTILA

Tarkovszkivágások IV.

(TÜKÖR, 1974)

„...tükörön túli tájba lépsz.”

(Arszenyij Tarkovszkij: *Az első együttlétek*)

[szerep]

Ez a szerep csak részletekben játszható el hitelesen. Beleszeretsz saját színésznődbe, ez természetes, ezért választottad őt. A fák

és a bokrok is éreznek, apádtól tudod. Eső csöpög az ereszről, a szomszéd tanya mégis lángban áll. Egyedi formájú bokor árválkodik

a mező közepén. Rángatja a szél. Eső esik, ég a ház. Az emlék vagy az álom legtöbbször fekete-fehér. Melyik a tükör túloldala?

[emlék]

Megint álomszerű az emlékezés. Anyád hajat mos. Gyönyörűbb, mint valaha. Apád meleg vizet önt egy edényből a hajára, leöblíti. Anyád felemeli a fejét, nem látszik az arca, vizes haja eltakarja. Átázott hálóinge feszes testére tapad.

Forog, táncol. Csöpög a víz a mennyezetről, végig a fekete falakon. Ömlik. Az emlékektől lassan hullni kezd a vakolat is, miközben anyád csak forog, forog. Emlékezni akkor is kell, különben nem maradhatnál hű magadhoz.

Ez számodra a legfontosabb. Egyre nagyobb darabok hullanak, már csak anyád van a helyén. Lebeg. És nem vesz észre semmit. Az emlékezés mindig gondolkodás. Mostanában gyakran felejtünk el gondolkodni. Nem merünk álmodni.

[dokumentum]

A valóság és az emlék rétegei rakódnak egymásra apa és fia találkozásában. A ház

gyerekkorod színhelyének rekonstruált mása, pontosan annak helyén építve fel.

A háború híradófelvételei, apád anyádnak írott levelei mind saját történeteiddé válnak.

[léggömb]

Száll. Alatta ária szól. Fölötte felhők. A gyerek, hiába leplezed, te vagy. Az idő nem lineárisan működik, visszafordítható. Az emlékezés által.

Gyerekként olvasol, hangosan.
Egy vízfolt, ahogy felszárad. Egymásba
folynak a múlt képei. Egyre erősödő szív-
hang. Meg a folyton csöpögő vízé.

[tükör]

Minden tükör. Tükör a filmkamera,
tükör a hős tekintete, tükör a tévé

képernyője, tükör a Leonardo-album,
tükrök apád elhangzó versei, a híradó-

részletek, tükrök a tárgyak, az emberi
alakok és kapcsolataik. Tükör minden.

[szavak]

Végleg összekeverednek a szálak. Kinek
az emlékei ezek? Ismert, középkori kép.
Iskolás fiú áll a csupasz téli fa mellett,
hóban, sapkában és táskával a hátán.
Madár száll a fejére, egy tengelice. Meg-

fogja. A költő dolga, hogy a dolgokat
néven nevezve felzaklasson. A szavak
olyanok, mint a víz. A nyitott ajtó vilá-
gító téglalap a sötét szobában. Álmodban
is tudod, hogy ez álom. Gyerekkorod

színhelye. Az évek óta szunnyadó bagoly
a polcon felébred, és ijedtében kitöri az
ablakot, kirepül a szobából. A vékony
nyírfát szél tépázza, miközben megszen-
telt hópelyhek kavarnak körülötte.

[nyomda]

Elhagyott utcán fut, zuhogó esőben, fedetlen
fejvel, arcát a kerítés rácsai tagolják. Ahogy

fut. A gyárkapunál megáll, ellenőrzik, majd
rohan tovább hosszú folyosókon, géptermeken

át. Nehéz vasajtók nyílnak csikorogva, dön-
dülnek mögötte. A félelem, hogy elrontott

valamit vezet a kapkodós lépteit. Az ijedtség.
És már a zuhany alatt áll. Hosszú haja élő

kalligráfiaként tapad izzadt hátára. Nem jön
a víz, csak hörög a csap. Egyetlen csepp lóg.

[haj]

Ugyanazzal a színésznővel játszad el
anyád és feleséged alakját, csupán hajukat

változtatod meg. Így tükröződnek egymásba.
Egyikről a másik jut eszedbe, és fordítva,

ahogy önmagad sorsában apádéra ismersz.
Válás és magára maradottság, konty és

kiengedett haj. A szeretet képességének kétségbeesett meg- és visszaszerzése.

Reggeli vízcsepp függeszkedik. Sötét ágvég. Nyúlik, nem tud lecseppenni.

[élet]

Vakító fényben fürdik a táj. Betegség és halálközeli élmény tükörként az élettel szembesít. Az erdő, megint a sötétben és

széltől imbolygó erdő. Szálkás, merev fenyőfák. Széltől hullámzó száraz fű. Aztán megint csak a fák lombjának hullámzása.

A természet, mint főszereplő. A szél, ahogy feldönti a petróleumlámpát, belelapoz a Leonardo-albumba, száradó ruhákat dagaszt.

[álom]

Az élet mögé lépsz. Félig nyitott ajtón át. Egy visszatérő álomba. Nagypád háza, ahova be akarsz jutni, ahol annyira szerettél lenni, de valami visszatart.

Álmodban is tudod, hogy ez csak álom lehet, mert. Az ébredés félelme tart fogva. A gőzölgő teáscsésze nyomot hagy az asztalon, párafoltot. Gyorsan tűnik el.

Valószínűleg beteg vagy már, halálosan. Talán ezért nem látszol a filmen. Apád újra csak verseit olvassa félhangosan. Te hallgatsz, ez a film kettőtökről szól.

[idő]

A múlt vize rozsdás a kútban. Tele emléktárgyakkal. Megismernek és könnyeznek a fák is minden hajnalban. Nem lesz semmi baj, ne félj. Pedig csak boldog akartál lenni, ugye? Rozsdafoltos levelek kapaszkodnak kétségbeesetten nedves, szürke ágakba.

[függönyök]

Függönyök lebegnek, száradnak a kötélben. Lebegnek a függönyök, a szél mozgatja őket.

Fújja a szél. Ahogy az emlékezésbe is bele lehet betegedni. Egy sérült énekesmadár, ugyanaz

a tengelice az ágytakarón, próbálsz reptetni. Ház a fenyvesek között. Kereszt alakú villany-

vezeték-tartóoszlop, pocsolya, sár. A ház. Szétesett idő és tér, az élet egykori, lepusztult nyomai

a fenyőfák között darabokban. A hajnali rét ösvényén fák sötétje mögött tűnnek el a szereplők.

MELIORISZ BÉLA

Ahogy már

az egész azzal a különös álommal kezdődött
mely az idő múlásával sem veszített elevenségéből
s már a többiek is kezdték a sajátjuknak érezni
mint egy osztálykirándulás meghatározó emlékeit

akkor gondoltuk először hogy utazónak kellett volna lennünk
ez jobban is hangzik mint tanár vagy költő
úgyhogy elkezdtünk szótározni és bevésni
a legszükségesebbnek vélt kifejezéseket
s egyre távolabb kerülve a saját térfelünkötől
már képesek lettünk volna az egymásba gabalyodó mondatokat is
kihallani az idegenbeli utcazajból

makacsul gyűjtögettük és lázasan tanulmányoztuk
a nagy múltú városra vonatkozó történeti munkákat
földrajzi leírásokat elmúlt korok bársonyos idők és a ma útikalauzait bújtuk
szaporodtak a hasznosnak gondolt jegyzeteink
majdnem internetfüggők lettünk
egyre otthonosabban mozogtunk a nyomtatott és az elektronikus térképek oldalain
már a kisujjunkban volt az autópályák a közúthálózat rendszere
a pihenőhelyekkel és a töltőállomásokkal
az autóbusz a vasúti és a helyi közlekedési vonalhálózat
a menetrendek hátulról előre
ugyanígy a múzeumok a kiállító- és hangversenytermek csábító kínálata
csukott szemünk monitorján bármikor előhívhatóvá lettek
a várost harmonikusan körülölelő tájat
és a lokálpatrióták által különös becsben tartott látnivalókat bemutató fényképek és videók
melyeket válogatás nélkül töltöttünk le
felkészülésünk olyannyira sikerült
hogy már ismerősünné lettek az itt-ott feltűnt arcok
akár köszönthettük volna is egymást
lazításképpen elkészítettünk a megismertek közül egy-egy helyinek tartott ételspecialitást
nem szép de a hozzá illő sört pedig a legközelebbi szupermarketből szereztük be

az időjárás előrejelzések nemigen befolyásoltak bennünket
indulhattunk volna bármikor
csak hogy egy idő után kísértetiesen egyező részletekkel
ugyanazok az álmok törtek ránk
a beszámolóok szerint az óvárosi terek kevésbé csiszolt köveit taposva
szökőkutak halk csevegése és a vendéglők szétválogatható emlékképe kísérte sétáinkat
már voltak kedves és szeretett szobraink sarokerkélyes házaink
sőt utcazenészeink és árusaink
rémlett a még soha nem kóstolt de hírből ismert sör íze
úgyhogy inkább már kezdtünk félni az utazástól
attól tartottunk már nem tartogathat számunkra semmi izgalmat
csak lehangoló csalódást talán
s maradtunk ahogy már történt máskor is
bár úgy beszélünk a városról ma is mintha mindnyájunk holtig ható élménye volna
mely az idő múlásával sem veszíthet az elevenségéből semmit

Még nem

a figyelő tájban
mintha soha nem akarna lemenni a nap
volt már ilyen

érnek az órák s mintha
nullásgéppel indított nyaraim
végtelen rommezőit járnám

nem szaladok távolodó álmok után
bár összegyűjtöttem
a kezdetleges képzelgések nyomát őrző
jó kis szavaimat
hátha

alakmásaim bordásfalakon hülyéskednek
mágikus jeleket kerülgetve
biciklit hajtanak a töltésen
vagy igyekeznek elveszettnek hitt
vallomástöredékeket összerakni
talán apa és anya korából

ülök nem a rakodópart alsó kövén csak úgy

vége az évadzáró evezősversenyeknek
este lampionos felvonulás lesz
s még nem ismerlek
a szerelem nyelvét sem beszélem

csak jó elképzelni
komplikációk nélkül szeretek majd beléd

Abcúg

– költői kérdés –

Felhívsz, mesélem: ma már a harmadik vers. Örülsz, megjegyzed, hogy „svungod van”, aztán – tájnyelvi környezetből hívsz épp – helyesbítesz: „cúgod”. Elképzelem a cúgomat. Mondjuk meló után Hamupipőke nem a flancos kölcsön-topánt hagyja el, hanem csak a saját cúgoscipőjét. Vajon a királyfi akkor is éppúgy futott volna utána?

Győr–Budapest–Győr

Dérlepte táj, hideg és száraz,
a szépség puszta por.
Az elme gondosan betáraz:
rutinból sorra sor.

Mint a varjú, kedveszegetten,
kopár tarló felett,
én is mind egyhelyben igyekszem
róni köreimet.

Nem jó ez így. Nem is rossz, persze,
csak kilátástalan.
Mint a magot, túl mélyre vetve,
jól elástam magam.

Két rím

nem birtokolható mi összeférhetetlen
egyszerre sohasem csak az emlékezetben

• • •

a homokórában a homok szüntelen pereg
épp úgy ahogy az élet telik az emlékezet

BÁGER GUSZTÁV

Városszél

Mikor leszáll, nem mozdul.

Nézem.

Két perc telik el.

Hová tetszik menni?

Szeme lassan rám nehezül.

Oda.

Abba az irányba mozdul,
hol egyetlen ház se áll.

Akkor ő néz vissza rám.
Fütkészi a szemeimet.
Talán a lelkemig is ellát.

Tudom, nem kockáztat, csak ha biztos.
Csak ha meggyőződött a jó szándékról,
akkor mer kérni.

Segít?

Igen.

Alig várom, hogy kimondhassam.
Fölvívom a menhelyet.
Elkísérem, mintha a rokonom lenne.

Megvárom, míg lefektetik.
Enni adnak neki. Elalszik.
Kilépek a kapun és elsírom magam.

Ott és akkor megtudtam,
mit jelent szomorúan
boldognak lenni.

FALUSI MÁRTON

Füredi elégia

Vitorlásvasak szívják a Balaton vizét,
szúnyograj a vért falam fehér asszonyából.
Egy nő és egy férfi most oldja, szereli szét
árbocuk kötését, megrögzött arcvonásom.

Hajótestek tömik a gyerekkori öblöt,
bomlik a gát, partvonal feszes nadrágszíja.
Szemem bár szűkül, apad, ártérbe kiöntött,
mély merülésű felhők súlya kiszorítja.

Annyi hajó ring, tóba nem fér tempózásunk,
eltelíti a Charter- és Oktatóközpont.
Szűnyogsajka: hűtőmágnes, felejtés-fátum.
Felszínre tapadt lárva. Szárnykezdemény, fölsvont.

Német turisták vérét gyűjtöm, szuvenírbolt
nyílt teraszomon. Emlék vagyok, korai.
Enyém volt régen Füred. Volt így. Ugye, így volt?
Visszhangzott tőlem a kert, bennem Csokonai.

Hajókürt szól, dudálás, biciklicsöngetés,
fék csikorog: gyalogost gázol el a Porsche.
Zebrákat zsákmányoló Jaguár közbelép.
Eötvös Károly a bakon ül, nem ír egy sort se.

Szívem ajtó nélküli csend: öltözőkabin.
Józanodj, napozó, vetközz véredről borra!
Lézerez alkony sugar, fog az ultramarin,
belépőt se kér, vadkacsának néz a porta.

Senki lehetek, hol *valakik* fennhéjáznak,
jól esik, hogy buldogok hattyúnak se hisznek.
Nem ültetek fenyőt a Tagore-sétányra,
puccos verslebujból kipenderít az ihlet.

Hová tűnt a kőszínház? Kő kövön nem maradt.
Uniós ellenőrök, a Hiány Urai
jókait kanalazzák: reformkori *rabatt*.
Kofából bártenderré képzik át Hurayt.

Megvizült fehér ég, frissen meszelt úri lak:
költözik a polgár viasz-panoptikumba.
Újul az óváros, de nem Kisfaludynak –
valahol itt kószál: véremben-é, ki tudja?

Házásított, új fajták: *Caber* és *Cabernet*.
Percekben aszúsodó, lopott mézeshetek.
Szemelt eső seprőjén ágyazódik esténk –
Lelléről lízingelt rizlinget ízlelgetek.

STALZER TAMARA

Ott ahol elvesznek az emberek

Régen piros lehetett
A kapu.
Az őrbódé is.
Talán csak a recsegő rádió tartja még egyben.
Az előtérben a gyógyszer
És dohányszag keveredett
Valami gusztustalan főzelék
Meg a beteg testek kigőzölgésével.
Sebes volt a homloka.
És már nem értette, mit mondunk.
Akkor bagóztam először az apámmal.

Azt

Azt a kis árkot a szemed alatt
Azt kérem
Gödröd leszek
Még ha nem is én
Vájtam arcodba
Az évek nyomában
Gázolok tudom
Gázolok veled
Talán majd az emléked is leszek.

Látható gondolatok

Suttogott szavad felhőjébe burkolózom
Mefogom
Nehogy eltűnjön
A kavargó hóban
Így maradnék örök időkig
Ebben a pillanatban
Szavaid közt remegve
A lámpa fénye alatt.

LÁZÁR BENCE ANDRÁS

A hallgatás végén

Már három hónapja csak hallgatok. Pedig beszélni kéne. Mondjuk a spalettákról, ahogy belenyílnak a fénybe. De szavam szádba száradt, és az apró történések, mint vad melegben úszómedence széli burkolat csakis teljességben, csak egészben működnek. Már három hónapja, hogy elvitted az álmom, lenyelted, nincs tovább, mondjuk nem bánom.

De a szavakat, amik szádban ragadtak, mint izzadt fürdőnadrág az úszópad szélén, add vissza. Vagy nyíljanak a szádban, fogaid mögül, nyelved alatt, mint vízből vad rózsák, aztán leszakítom, leszededem gyümölcsöd, magamba nyelem, vagy felveszem, spalettáid elé álok, mint az isten, hogy a fényt, pedig beszélni kéne, beengedjem.

A madaraknak eleséget dobni

Nem is tudom, huszonkét évet tán,
vagy kevesebbet, vagy akár többet,
huszonkét évet tán azt hiszem vártam rád.
Emlékszem még tél volt, vagy alig tavasz,
emlékszem fel volt kötve a hajad.
Álltam egy bejáratnál, szürke hétfő volt,
vagy szürke kedd a madarak délről már
rég visszarepültek. Te bent voltál, én
huszonkét évet tán, huszonkét évemet
számoltam hát meg a mindent, meg a többit,
tudtam, el kéne onnan jönni. El kéne onnan
jönni, a reggeleknek ízeket kéne adni,
az estéknek tüzet kéne rakni, a madaraknak
eleséget kéne dobni.

Aztán mint egy régi vendég, egy elfelejtett
ismerős, aztán mint egy távoli rokon,
megérkeztél, vagy találoztunk,
vagy szürke hétfő, vagy fehérebb kedd volt,
vagy egyszerűen csak így kellett lennie,
nem is tudom, huszonkét évet tán
– a réginek el kellett onnan mennie –
vártam rád és most megérkeztél,
mint a bibliában, mint a buszra várva
mint mellkast, mint karokat kitárva.
Mint madarak itt a télen, vagy alig tavasszal.
Így hát, vesd le ruhád, ülj le nyugodtan,
beszélj, csak beszélj, hallgatni foglak.
És jöhet bármi, újabb tél, újabb akármi,
újabb vihar, újabb halál, újabb bármi.

De aztán együtt, el kellett onnan jönnünk,
a reggeleknek ízeket kell most adni,
az estéknek tüzet kell most rakni,
és, hogy visszajöjjenek, a madaraknak
eleséget kell most dobni.

DEBRECZENY GYÖRGY

szivárványfényé oldom

nincs alap sem ösvény sem gyümölcs
fehér sálat adok a láma kezébe
míg egyik átlátszó közegből
a másikba lép át a fény
s tarka a papagáj
a barackvirágos ágon

megfigyelem a madarak vonulását
próbálom megfejteni a jövő titkait
mennydörgést hoz magával
és vizet áraszt
este meghal
de reggelre újra megszületik

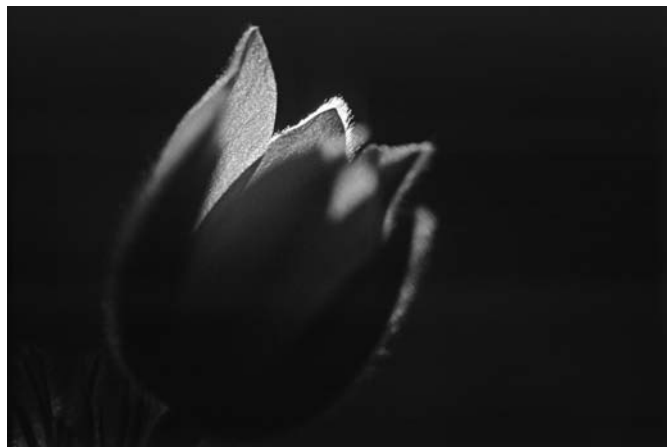
szent fák források kövek
s az öreg nő fiai
csontdíszeim felizzanak
mintha egy fénygömb lenne
tizenkét lámpással körülvéve

tanulmányozd a bivalyokat
és legeltesd a szentírást
eltávolítva a szezámolajat
marad a maghéj

végy bojtorjánlétrát
kristályhidat és kögyökeret
elmélkedj a tizenkét hasonlaton

öt közönséges halmazatomat
szivárványfényé oldom
csak hajszálaimat
és könnyeimet hagyom hátra

300 évre visszavonulok meditálni

valaki áll mögötted

valaki kutyát áldoz
a gabonarozsda istenének
hátat fordít egymásnak
észak és dél
a fekete lóról nevezték el
a hegyet
sírokban emberek gugolnak

skarlátmadár a dél
kutya és tűz
az északi barbár
születő hold a folyó*
s az angolna
a holdleányhoz ér:
hirtelen tanítás

a teamester kitölti
és felszolgálja a teát
a szép hárfáslányok keze
még egyre szorítja fogja
a húr hiányát
az ősi holdisten szent városában
kiástad a szakállas bikát**

mögötted áll
a fekete kecskebőrbe bújt férfi!***

* A kazahsztáni Ajtuar folyó neve születő holdat jelent.

** A hárfát.

*** Az Apaturia ünnep egyik szokása így felkiáltani.

BÖRÖNDI LAJOS

színek és fények

egy kiállítás ürügyén

1. egy margaréta fölragyog hogy
belefagyjon a pillanatba
lehunyod szemedet hagyod
hogy a sötétet beragyogja

2. fölszívja aztán az egészet
mint párolgó rétet a jelen
lehet hogy nincs is vagy talán
mégis van hiszen képzelem

3. illatát érzem a mezőnek
virágok dőlnek fúj a szél
játszik valaki kívül belül
lent-fönt és súgja: van remény

4. vagy ha nincs legalább hinni
legfőljebb hinni engedi
vásznak ragyognak játszik rajta
egy kéz isteni? vagy emberi?

5. ki kit vezet és hova merre?
miért olyan fontos az irány?
hisz cél sincs átfut a vásznon
a véletlen szeszélyes vonatán

6. színek és fények végül nincs más
csak a fehér és fekete
egy margaréta fölragyog aztán
ellobban a semmibe

FILIP TAMÁS

Angkor és most

Napozóágyak a pincében.
Egyre sötétebb nap világít.

A mindenség hotelje vár:
nincsenek csillagai.

Alvó selyemre írt utak.
Kagylók a meztelen fövényen.

Közúzalékon zizeg az árnyék,
ahogy a szomjas víz felé szalad.

Pedig egy konfettin elférne
a könnyű esti kérdés.

Igen, mindig
a tao tekint ránk.

Nem tud rólam

Mintha egy tünetek nélküli betegséggel
kéne együtt élnem, melyről csak én
tudok, ám a nevét nem volna szabad
kiderítenem, névtelennek kell maradnia,
egész a halálomig. Belül egy seb?
Olyanja van talán mindenkinek.
Netán a suttogás, ami néha elfog,
volna egyetlen tünete? De mégse,
hiszen bármikor tudok hangosan is
beszélni, meggyőzően játszani
hangszínnel, hangerővel, fölfelé is,
meg vissza, egész az elhallgatásig.
Nem jut eszembe semmi több. Ez
a betegség ugyanúgy nem tud rólam,
mint a mindig körülöttem ólálkodó
álom, amelynek még az is mindegy,
hogy alszom-e, vagy ébren vagyok.

ZSÁVOLYA ZOLTÁN

Metszet és palást

*Elleplezve az én... s jégfüggöny mögött: manzárdablakon
hó rétegei csipkéznek. Legfeljebb súlyától meginduló
kristálypillés zománc. Meredekség vagy épp a radiatori
rezgéshullámok, a tojássárgányian tompa Nap
lőszöge megfelel máskor ehhez. Most nem. Nincsen elég
világ?, világlás? Csakis a szürkeség; rongy sötét omlik el.*

Az vagyok még, aki a pokolkormos, megidült
estében látja, tovább, mi volt reggel, délelőtt, a délután
derengés-védharca alatt? Aki néz rád: te *megvagy* biztosan.
Élünk átabotában; édes figyelmem, súlyosult hajfonat!;
a vége ecsetvég. Előbb kibontva, később szoros-vitás,
hogy: „Hogy’?” (Inkább, mint *másként* avagy bárki más.)

Akár nem is mi; szánokat húzunk, pár csodás, kék-fura
csúszókocsit déltájt: hóember-hasgolyókkal megpakolt
talpfákat. Ahogy siklanak! Ráülnél egyre? – Gyerekünk.
Rögtön *azunk!* Ködlelkű fagykutyánk, zúzmara-tigrisünk
vad kerti garmadája. (Sírsz; *emmyre* nem vagy hős és titán.
Forraltboros ebéd, szieszta leplezgeti el: hozzád jövök.)

•

Betakart én; a hétvég metszet és palást. Pár zris napig,
korábban, súlyos gondod még, hogy egyenest kazán
javíttatása kell. Kulissza, jaj! (Őnálló lakhatás.)

S enyhén szólva egyáltalán nem mindegy most ez a
dermesztő ájer a „farkastorkok“ öblös és mély hangjai
között. *Mínuszaurusz* míg csak hengereg, helyben görög.

Falu, de ám hatalmas! *Lakfolyam*; pala- s cserép tetős
hánytorgó „Mississippi”; hömpölyög, örvénylik, terjedez’
környezetére szét; alatta, mellette dombok-, hegyek-
nek. Szemlélet-kérdés: „pedáns, sőt, *kontinentalis*
veszteglés inkább” – úgy érzed, mondod. Én is úgy.
Bár néha hátra (szél lég-buckájában állva), azért haladunk.

Kamaszkor vár hátul. Kinek közel, kinek meg (inga ing
kilengőn ebben) még „jobb” a helyzet... Hisz már annyira
távol, hogy mindegy, végtelen?, netán csak számtalan?
útvonal önkény-térképe a *Labyrinth*. „Árvapék” lesz jelen
hiszen; mákos töltött, múlt rétesbéles, vak dió, mézült cukor. –
Ki-ki egy verset ír róla; az ágy közös, a billentyűzet máma nem.

•

Ez volna szombat éjjel; nagy, süket, mintaértékű szorgalom
különböződésében. A társiasság később, hajnalig,
lován üget ránk, nyergébe emel minket. Így alkothatunk
*kéttest zsoké*t. Galoppol, elhagy aztán, éppen csak időz,
világlustáinál: a hóvihár. (A rogyó jégfal máz az ablakon;
„együttműködésünk” játék, árnyékozat hullazsákjába dől.)

Szétoszlat bennünket a vasárnap, ahogy
fény nélkül is fény, amire adjuk fejünk: hó *studium*,
s aligha képzeletben pusztán! Noha *pusztai*,
nem is „kiépült” e nagy hegyvidéki tél...
Oly jó itt lenni, erdős rézsükön! Dermedten repdesőn
fess és tagolt szegélyű, karcos, szellős placcokon.

Fennség őrajtuk lenni! Mert hisz Fényes Zord Telek
ünnephálozatába van bekötve mind, Akik Vagyunk
Együtt, *suburbial*. A dér fátyol a „tigrisségemre”, ekként
remek e helység: Égi Csarnok. Éltet és rejt; az utóbbi bár
nem is kéne... S ha nálam hajszállal nagyobbra itt
nősz, mint testleg már? – Utódaim csontrendszerere erősödő!

ACZÉL GÉZA
(szino)lira
torzósztár

adóhátralék

bizony nem vagyunk apácák s gyakran törjük el más fölött a pálcát ha a hirtelen megigazulás rohamában fejünkben kalandos gondolatok járnak hitről hűségről s főleg a fátyolos becsület bizonytalan premisszái tülekednek a szánkra körültekintés nélkül így kocsmaasztaloknál a fél világ belekékül ha elkezdjük szórni az ígéket a hatalomról mely mindenfélét ígéret mióta csak létezik s az éretlen kalandorok napestig zagyválják micsoda mérgező örökségek fékeznek paradicsomba bukdácsolásunkat s kiket ez a felszínes hóbörgés sohasem untat még tovább is ragozzák a ragozhatatlant csúszni kezdenek a kikopott csúszdán földidézve a glóbuszt cipelő atlaszt s innentől már megint nincsen vissza játék néha a lázas monológokba riadtan becsüng egy-egy megengedő félmondatos szándék a szöges eszméssel kerített túloldalra de rögvest rá a monomán indulatok vak hatalma el is egyengeti a terepet miként árváknak a meleg ölelés az aurából hiányzik az éltető kis szeretet melynek sivár közegéből az ember kényszeredetten ha hátranéz mint egy különös adóhátralék belelőgnak a kezdet otthonról útba indító üzenetei

adoma

sokáig nem jöttem rá mi az ára ha néhány pirospozsgás fej mindig kész az adomára és anyját is eladná egy poénért a társaságok önjelölt lelke hisz gyakran ücsörögtünk életünk során nagy asztalok mellett gyomorbetegként megfenekedve szikkadtan és humortalanul mennyire jól jött ekkor valami váratlan lamúr vagy a fesztelen csacsogás zsidbasztó árja ha vicctengerekből kiúszva készülhetnél az éjszakára a félig igaz történetek bulvár sikátorain bolyongva hősöknek képzelt gyarló figurákat a biofizikáig lebontva s az ingoványos ösvényen magadnak mintegy hidat képezve hogy nincs az az elérhetetlen szép eszme mely a hamis mítoszokat kikerülve el nem érhető persze ebben a kissé sanda várakozásban nincs semmi meglepő míg be nem értem engem is gyakran megkísértett e pojáca érdem legfeljebb abban volt bölcsességem miként kell áttáncolni a borotva élen még szellemesen de már nem fordulva be a bornírt humorba ki tudja mára miért vált szimpatikusabbá a savanyú uborka maga elé tőprengve az asztal végen ki csak akkor húzza el kényszeredetten száját ha lökdösik régen adjon a hallottakra némi visszajelzést

adomány

olykor kereszttezzük kicsit a bizonytalan érzéseket mert ahogy a nagy politikában is utálok ha minden egyre megy épp így vagyok bizalmatlan a partikuláris jó tevéssel szemben olykor azt hiszem eldönthetetlen a gesztus motivációja egyetlen kis példa mikor nemrég befordultam egy flancosnak nevezhető boltba s előttem egy kis fáradt öreg ember ácsorgott a pénztárnál üveges legolcsóbb sörével ám némi aprópénz hiánya miatt gyorsan rátört az áru visszaadási kényszer arról már nem is szólva a kudarctól legyűrve úgy nézett riadtan nagyapám módra hogy egész testem belesajogott s hirtelen kitorve az anyagi középszerből kosarát hús pilseni sörökkel tele pakoltam még ma is bizseregtem az élmény ahogy szomorú tekintetében valami különös csoda voltam míg az öröm és a megaláztatás gomolygó ködében aprókat lépegetve el nem ballagott bennem átmenetileg az önfényezés sikoltott nagyot aztán megpaskolt a szegény napi koldusok tömegén átlépve most hová tegyem én ezt az egészet mi ez a fura adomány ami inkább lejjebb húzza emberünket bennem pedig soká kancsalul tüntet mintha többet érnék annál ami vagyok